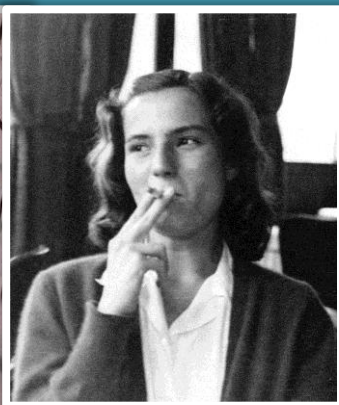
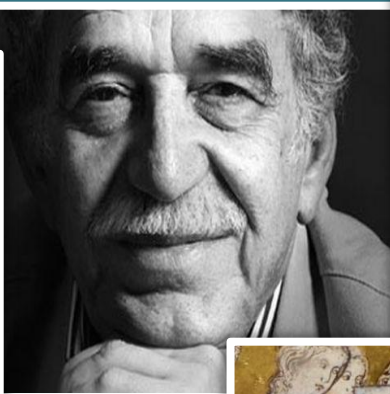

GRUPO A abril -xuño 25

BIBLIOTECA PÚBLICA de Santa Cruz de Oleiros

MONOGRÁFICO CLÁSICOS ATEMPORAIS E ELOXIO AOS QUE SE FORON

*OS CLÁSICOS! Un libro vólvese atemporal cando sempre ten algo novo
que contarnos.*

LIBRO 1: AZUCRE, de Bibiana Candia. 08/04/25

A viaxe de mil setecentos mozos galegos na procura dun futuro mellor. Unha epopea baseada en feitos reais, que nos descobre un período escuro e triste da nosa historia.

LIBRO 2: NADA, de Carmen Laforet. 29/04/25

Andrea chega a Barcelona para estudar Letras. As súas ilusións chocan, inmediatamente, co ambiente de tensión e emocións violentas que reina en casa da súa avoa. Andrea relata o contraste entre este sórdido microcosmos familiar —poboado de seres estraños e apaixonantes— e a fráxil cordialidade das súas relacións universitarias, centradas na bela e luminosa Ena. Finalmente os dous mundos converxen nun diálogo dramático.

LIBRO 3: CANTIGAS POPULARES GALEGAS DE TRANSMISIÓN ORAL. 13/05/25.

Un percorrido pola historia.

LIBRO 4: EL EXTRANJERO, de Albert Camus. 27/05/25

Este libro capital para a cultura do século XX transcorre en Alxeria e narra a anodina vida de Meursault, un mozo oficinista que vive en perpetua apatía. Cando recibe a noticia do falecemento da súa nai, encáixaa coa maior impasibilidade. Obrigado a abandonar a capital e viaxar para asistir ao funeral, Meursault desexa que a cerimonia sexa breve para regresar á súa casa. Esa indiferenza existencial marca os seus días, avanzando sen reaccionar á morte da súa nai, ao afecto da súa amada e nin tan sequera a un crime que cometerá con idéntica desidia, incapaz de ver o alcance moral dos seus actos.

LIBRO 5: EL CORONEL NO TIENE QUIEN LE ESCRIBA, de García Márquez. 10/06/25

«O coronel destapou o tarro do café e comprobou que non había máis dunha cucharadita. Retirou a pota do fogón, vertió a metade da auga no piso de terra, e cun coitelo raspó o interior do tarro sobre a pota ata cando se desprenderon as últimas raspaduras do po de café revoltas con óxido de lata. Mentres esperaba a que fervese a infusión, sentado xunto á hornilla de barro cocido nunha actitude de confiada e inocente expectativa, o coronel experimentou a sensación de que nacían fungos e lirios venenosos nas súas tripas. Era outubro. Unha mañá difícil de sortear, aínda para un home como el que sobrevivira a tantas mañás como esa. Durante cincuenta e seis anos -desde cando terminou a última guerra civil- o coronel non fixera nada distinto de esperar. Outubro era unha das poucas cousas que chegaban.»